

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/231/2013
Identifikačné číslo spisu:	4612205952
Dátum vydania rozhodnutia:	20.05.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4612205952.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Y. J. bývajúcej v S., zastúpenej Mgr. Michalom Durajom, advokátom so sídlom v Čadci, Sládkovičova 1700, proti žalovanej RENOCAR, a.s., so sídlom v Podolí 445, Česká republika, za účasti vedľajšej účastníčky na strane žalovanej Allianz pojišťovna, a.s., so sídlom v Prahe 8, Ke Štvanici 656/3, Česká republika, o určenie vlastníckeho práva k hnuťelnej veci, vedenej na Okresnom súde Topoľčany pod sp.zn. 5 C 217/2012, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 29. mája 2013 sp.zn. 8Co 161/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej a vedľajšej účastníčke náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany (súd prvého stupňa) rozsudkom z 18. marca 2013 č.k. 5C 217/2012-88 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia vlastníckeho práva k hnuťelnej veci - motorovému vozidlu F., U. Žalobkyni zároveň uložil povinnosť zaplatiť náhradu trov konania žalovanej v sume 816,30 € do rúk jej právneho zástupcu a vedľajšej účastníčke v sume 1 693,49 € do rúk jej právnej zástupkyne, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že žalobkyňa nebola v spore aktívne legitimovaná, nakoľko ničím nepreukázala, že by bola nadobudla vlastnícke právo k predmetnému vozidlu. Pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre (odvolací súd) na odvolanie žalobkyne uznesením z 29. mája 2013 sp.zn. 8Co 161/2013 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých výrokoch o trovách konania potvrdil. Žalovanej a vedľajšej účastníčke náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd mal za to, že v danej veci neexistovali žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočnú aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p., ktorej sa žalobkyňa v odvolaní domáhala. Zdôraznil, že súd prvého stupňa správne rozhodol o trovách konania podľa výsledku konania vo veci, keď žalobkyňa niesla podaním predmetnej žaloby riziko svojho neúspechu v konaní, na čom nič nemení to, aké boli jej pohnútky k podaniu žaloby. Odvolací súd

považoval voči žalovanej a vedľajšej účastníčke za nespravodlivé, aby sa týmto, prípadne náhrada trov konania nepriznala len preto, že žalobkyňa sama právne zastúpená pred podaním žaloby dôsledne nezvážila všetky jej známe okolnosti prípadu a existenciu a dôsledky jej dôkazného bremena v konaní. Žalovaná a vedľajšia účastníčka preto nemôžu znášať bez ďalšieho svoje náklady vzniknuté im v konaní podaním nedôvodnej žaloby zo strany žalobkyne.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, v ktorom žiadala napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Namietala, že konanie pred odvolacím súdom trpí vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V tejto súvislosti uviedla, že v odvolacom konaní boli porušené ustanovenia o dokazovaní, nakoľko súd vôbec nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie veci, a to aj napriek tomu, že boli tvrdené a na ich preukázanie boli navrhnuté dôkazy (uznesenie ČVS:ORP-6/OEK-TO-2011 z 3. mája 2012, ktoré žalobkyňu odkázalo na uplatnenie jej nároku v občianskom súdnom konaní). Ďalej namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Zdôrazňovala, že práve ona bola tým účastníkom konania, ktorý sa v značnej miere sám snažil spor riešiť, avšak v konečnom dôsledku jej majetková sféra v porovnaní s ďalšími účastníkmi utrpela najviac, nakoľko musí znášať náhradu trov konania. Tento paradox považovala za prípad hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by súd mal postupovať v intenciách § 150 O.s.p. a náhradu trov konania žalovanej a vedľajšej účastníčke celkom alebo sčasti nepriznať.

Žalovaná ani vedľajšia účastníčka sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu; v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)], po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V posudzovanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p, však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o trovách konania, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania z ustanovenia § 239 O.s.p. vyvodiť nemožno.

Dovolací súd so zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadať vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. preskúmal prípustnosť dovolania aj z hľadísk uvedených v tomto ustanovení, ktoré pripúšťajú dovolanie proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných v ňom vymenovaných procesných väd (ide o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, o prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným). Vady konania vymenované v citovanom § 237 O.s.p. dovolateľka nenamietala a ich existenciu po preskúmaní obsahu spisu nezistil ani dovolací súd.

V prejednávanej veci dovolateľka namietala, že konanie odvolacieho súdu je postihnuté tzv. inou vadou majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). V tejto spojitosti dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania nezakladá skutočnosť, ak súdy svoje rozhodnutie založili na nesprávnych skutkových zisteniach; nesprávne či nedostatočné skutkové zistenie má za následok vydanie vecne nesprávneho rozhodnutia súdu, samo osebe ale nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. - nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia (porovnaj napr. R 37/1993, R 125/1999). Rovnako to platí aj pre dovolateľkou namietané nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Nesprávne právne posúdenie veci, ako aj tzv. iná vada predstavujú prípustný dovolací dôvod (ktorý možno však uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne posúdenie veci a tzv. iná vada ale prípustnosť dovolania nezakladajú. I keby tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), ňou vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou odvolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní procesne úspešnej žalovanej a vedľajšej účastníčke vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd im však náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na uloženie tejto povinnosti žalobkyni (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.